Pregaria.cat

Entrada

A Rafah se sent un crit

Per MarinaS el dj., 26/06/2025 - 08:00

Fins on cal arribar per aturar tanta mort? Encara hi ha qui es refugia en la neutralitat, hi ha governs que no es pronuncien, altres ho fan però amaguen col·laboracions amb el transport i fabricació d'armament.

Fa temps que tinc al cap i al cor aquesta imatge: mares i infants, fan cua amb olles buides, hi ha empentes i crits, amuntegaments per un bocí de menjar. L'aire és ple de pols de runa, el sol pica i el cos està constantment tens i esgotat. Penso en el patiment hauran vist els seus ulls, en l'aspresa de la llengua mancada d'aigua, en les mans que han bregat i guarit, en els braços que acullen als petits amb por, en les carícies a aquells que ja han mort…

M'acompanya en la pregària el fragment de l'evangeli sobre la matança dels infants a Betlem (Mt 2, 16.18).

Quan Herodes es veié burlat pels savis, es va indignar molt, i ordenà que a Betlem i a la seva rodalia matessin tots els nens de dos anys en avall, l'edat que calculava pel que li havien dit els savis. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Jeremies:

A Ramà se sent un crit,

plors i grans planys:

és Raquel que plora els seus fills,

i no vol que la consolin,

perquè ja no hi són.

Quan el llegeixo i el prego em torna la imatge i ressona dins meu: "A Rafah se sent un crit, és el poble, és la humanitat, és Déu que plora...i no hi ha dret, no hi ha raons, no hi ha paraules ni consol davant l'atrocitat del mal."

Quant més cal que empitjori la situació per emprendre accions per la pau? Quant més pot empitjorar?

Segurament ens sentim petits i desvalguts. Ens aclaparen les decisions geopolítiques, els interessos militars i econòmics. Però fins a quin punt som còmplices si callem? Fins a quin punt ho som si no fem presents els nostres germans i germanes en la pregària, en les converses, en les accions?

No canviarem de parer als qui actuen desobeint el dret internacional. Difícilment canviarem el cor dels qui juguen amb les vides de les persones i amb l'ajuda humanitària com si fossin peces d'un tauler. Però, fent present les vides en patiment fem resistència davant la normalització del que és immoral, no contribuïm a la impunitat, deixem de ser part de la banalització del mal.

Quan tot hagi passat, segurament ja no els valgui el nostre condol ni consol. És ara que podem unir-nos a la seva ràbia i impotència, redoblar la pregària i la sensibilitat.

L'Evangeli de Mateu segueix així "Després de la mort d'Herodes, un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep [...]" (Mt 2, 19). Demanem i esperem l'àngel del Senyor. Reconeguem i fem tot el possible perquè emergeixin signes d'Esperança en el nostre món.

(Imatge de hosny salah a Pixabay)